

Як римські ярмарки ніч крижана залила,
І руки темноти давили денний крик,
З тяжкої сірості, що місто оповила,
Піднісся несподіваний вогню язик.

І полум'я заблимає ще в іншому місці
На пишних заспаних будинків чорнім тлі,
І, мов проказа, кинувся пожар по місті,
А хмарам гнів пробіг червоно по лиці.

Тривоги гамір вистрибнув з ліжок дрімання
І кинувся бігом по сонних вулицях...
Навкруг почулось паніки галасування,
І покотився рокотом холодний жах...

Зчинилась метушня... Гасали дико тіні
По лябіринті, де в вогні відчай палав...
І тріскотіли, наче смолоскипи, стелі,
Нелюдський плач байдужість ночі роздирав...

Безпечно з білої тераси на пожежу,
Що кров'ю відбивалася в його очах,
Самовдоволено глядів палій й про Трою
Понурий вився спів на всміхнених устах.

Рим, 26/5/1967 (стор. 10)

Збірка « [Навіщо про це згадую](#) » Видавництво «Зоря», Лювен, (Бельгія), 1969.

